

Ingen begjærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmig med 60 St.

Lovforslaget bliver nu at tilstille Statsraadet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af: Forslag til
Lov om gift Kvindes Raadighed over,
hvad hun erhverver ved selvstændig
Virksomhed.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp.
2064).

Sntet Vædringsforslag var stillet.

Lovforslaget som Helhed fattes under For-
handling

Orup: Saalænge der var nogen Udfigt til at bringe noget Fornuftigt ud af den Sag, som nu er til Forhandling, var der ingen Opfordring for mig til særlig at dvæle ved Forslaget, saaledes som det her foreligger. Nu, da Sagen ved Thingets Visdom er blevet stillet saaledes, at vi kun have Valget imellem at faae enten dette Forslag eller Ingenting, vil jeg ikke tilbageholde den Mening, at jeg som det mindste Onde foretrækker Ingenting at faae. Jeg skal med et Par Ord gjentage de Hovedindvendinger, jeg har mod Forslaget. Jeg skal da ikke der fortrinnsvis dvæle ved den Lov og Evtydighed, der helt igjennem karakteriserer dette Forslags Affattelse. Jeg tror, at det vil være en haard Nød at knække for vedkommende Foged eller Skifteforvalter, naar han skal afgjøre, hvad der er selvstændig Virksomhed, hvad der er erhvervet væsentlig ved Mandens eller Fællesboets Midler, og hvad der ikke i den Grad er væsentlig erhvervet paa denne Maade. Heller ikke vil jeg opholde mig ved den Markværdighed, at det, som den gifte Kvinde anskaffer for sit Erhverv, skal være bevisligt, medens der derimod ved selve Erhvervet ikke staar Noget om bevisligt. Men min Hovedindvending mod Forslaget er, at det efter min Mening gaar en forkert Vej, naar man vil reformere paa dette Omraade. Det, som Forslaget gaar ud paa, er at skabe et helt nyt for os hidtil ukjendt Rettsinstitut, nemlig en hel ny Form for Fællesformuen, hvorved denne er undergiven Kvindens Raadighed. Jeg tror, at, naar der skal reformeres paa dette Omraade, bør man gaa den Vej, at man søger saa vidt muligt at indskrænke Formuesfællesskabet. Det, der er Trang til, er Lettelse og Opmuntring til Stiftelse af Særformue igjennem Vægtpagter til den ene Side

og dernæst en lettere Afgang til at faae Formuesfællesskabet hævet til den anden Side, naar Forholdet stiller sig saaledes, at der for Konens Vedkommende er Grund til at fordrø en selvstændig Stilling. I Modfætning hertil gaar jo dette Forslag ud paa ved at sætte en ny Lap paa Formuesfællesskabets gamle Bæderflasker yderligere at begrunde Formuesfællesskabet og yderligere at staa dette Institut fast i dets nuværende Omfang; men det er Noget, jeg ikke vil være med til. Dertil kommer, at dette Forslag angriber Formuesfællesskabet fra den eneste Side, hvor jeg erkjender, at Formuesfællesskabet som Institut er hævet over alle rimelige Angreb, nemlig overfor Kreditorerne. I den Henseende har det nuværende Formuesfællesskab den store Fordel, at det giver klare og sikre Regler i alle Kreditforhold. Denne eneste gode Side, der er ved Formuesfællesskabet, søges nu her ved dette Forslag forvansket og forkludret. Nu kan man jo ganske vist have forskellige Meninger om dette Forslag. Jeg antager, at der er ikke faa, som ville stemme for det i den gode Mening, at det ikke vil faae nogen praktisk Betydning, og det er der Meget, der taler for. Naar man fastholder, at det er Konen, der skal bevise, at hun har erhvervet det og det ved sin egen Virksomhed, saa tror jeg, at dette Bevis vil stille sig saaledes for hende, at hun aldrig vil kunne føre det. Det er rimeligst, at dette bliver Udfaldet af dette Forslag, hvis det skulde blive til Lov. Jeg gad vide, hvorledes den værdige Forslagsstiller (Bajer) har tænkt sig, at en Kone skulde føre dette Bevis for, at hun selv har erhvervet disse Ting. Hvorledes vil det stille sig under en Fogedsforretning eller en Skiftebehandling, naar Konen skal føre Bevis for, at de Stole, det Speil og den Kommode har hun erhvervet? Det hjælper hende ikke det Allermindste, at hun fører Bevis for, at hun selv personlig har indkjøbt disse Gjenstande hos vedkommende Handlende. Selv om hun kan føre Bevis derfor, og det kunde jo nok lade sig gjøre, vil dette ikke føre et eneste Skridt videre, da det ligesaa ofte er Tilfældet, at hun kjøber Sligt for Mandens Regning som for sin egen. Det vil altsaa aldeles ikke kunne hjælpe hende. Den Eneste, der egentlig kan vide Noget derom foruden hende selv, er Manden; men Manden kan ikke vidne i denne Sag, alene af den Grund, at han er hendes Mand, og dernæst ogsaa fordi disse Gjenstande jo høre til Fællesboet, saa at altsaa Manden direkte er interesseret i denne Sag. Det er i hans egen Interesse at undrage de Midler, der høre til Fællesboet, fra Kreditorerne, og altsaa vil hans Erklæring slet ingen Betydning have. Nu forekommer det mig, at den gifte Kvinde med denne Lov i Haanden vil have en meget uheldig Stilling, som vi slet ikke kunne ønske at give hende. Saaledes som Forholdet nu er, veed i alt Fald den